

ת"פ 40942/03/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 40942-03-22 מדינת ישראל נ' אל חוסייני(עציר)

לפני בעניין:	כבוד השופט אברהם רובין המאשימה נגד הנאשם
מדינת ישראל	
פלוני	

הכרעת דין משלימה וגזר דין מתוקן (על פי החלטה מיום 26.11.23)

1. העבירות שביצע הנאשם

נגד הנאשם הוגש כתב-אישום אשר מחזיק שני אישומים. האישום הראשון מתייחס לעבירות שבוצעו ביום 22.11.21, והשני לעבירה שבוצעה ביום 9.1.22. הנאשם יליד 2003, ומכאן שאת העבירות נושא האישום הראשון הוא ביצע בהיותו בן 17 ו-11 חודשים ואילו את העבירה נושא האישום השני הוא ביצע בהיותו בן 18 וחודש בערך. בהמשך לאמור, ועל-יסוד הודאתו של הנאשם בעובדות כתב-אישום מתוקן שהוגש ביום 20.4.23, נקבע במסגרת האישום הראשון כי הנאשם ביצע עבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיפים 329(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ו-37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016, ושתי עבירות של פעולה בנשק למטרות טרור - עבירה לפי סעיפים 30(א) לחוק המאבק בטרור ו-29 לחוק העונשין. כמו כן הורשע הנאשם על-יסוד הודאתו באישום השני שיוחס לו, בביצוע עבירה של הצתה - עבירה לפי סעיפים 448(א) רישא ו-29 לחוק העונשין. ייאמר כבר עתה, כי שירות המבחן לא המליץ להימנע מהרשעת הנאשם בעבירות נושא האישום הראשון, וגם בא כוח הנאשם לא טען לאי הרשעה בעבירות אלו, להשקפתי בצדק. כיוון שכך, ולנוכח ריבוי העבירות וחומרתן אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות נושא האישום הראשון.

2. על-פי האמור בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום קשר הנאשם קשר יחד עם אחרים לבצע מתוך מניע לאומני גזעני ואידיאולוגי פעולות נגד ט.ו.י. (להלן - "המתלונן"), המתגורר יחד עם משפחתו בשכונת ב..... את הקשר האמור קשרו הנאשם והאחרים כקבוצה מאורגנת ומתואמת, זאת בשל היותו של המתלונן יהודי המתגורר באותה שכונה שבה גרים חברי הקבוצה, וכן בשל גישתו של המתלונן כלפי תושבי השכונה הערבים. חברי הקבוצה נהגו להיפגש בשכונת XXXX כדי לתאם ביניהם פעולות נגד בית המתלונן ונגד רכבו, פעולות שכללו יידוי בקבוקי תבערה לעבר הבית והצתה של הרכב.

על-פי האמור באישום הראשון, ביום 22.11.21 החליט הנאשם יחד עם שלושה אחרים ליידות בקבוקי תבערה לעבר בית המתלונן, זאת מתוך מניע לאומני ואידיאולוגי. בהמשך לכך שניים מבני החבורה הביאו חומר דליק לשם הכנת

בקבוקי תבערה, ובני החבורה הכינו ארבעה בקבוקי תבערה והצטיידו ברעלות פנים. לאחר מכן צעדו בני החבורה לביתו של המתלונן, ויידו את בקבוקי התבערה על הבית ממרחק של מספר מטרים בודדים. בסעיף 5 לכתב-האישום המתוקן נאמר כי בקבוקי התבערה לא התלקחו, ברם באותה נשימה נכתב באותו סעיף שבאותה עת שהה המתלונן ומשפחתו בבית, וכי המתלונן כיבה את בקבוקי התבערה הבווערים בגינתו. כאמור, בגין המעשים הנ"ל נקבע כי הנאשם ביצע עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה ושל פעולה בנשק למטרות טרור (שתי עבירות).

על-פי האמור באישום השני, ביום 9.1.22 החליט הנאשם יחד עם אחר, שזהותו איננה ידועה למאשימה, להצית את רכבו של המתלונן, זאת ממניע גזעני. לצורך האמור נפגשו הנאשם והאחר סמוך לבית המתלונן כשהם מצוידים בחומר דליק ובמצית. השניים צעדו לעבר רכבו של המתלונן כשהם רעולי פנים. משהגיעו לרכב ניפץ אחד מהם את השמשה האחורית של הרכב ואילו השני שפך את תכולת חומר הבערה לתוך הרכב והצית אותו. כתוצאה ממעשים אלו הרכב בער ונגרם נזק לדלת ימין אחורית של הרכב, לחלון הימני האחורי ולמושב האחורי הימני. בנוסף לכך נגרם נזק לרכוש אישי של המתלונן בסך של כ-4,000-5,000 ₪. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בביצוע עבירה של הצתה.

3. תסקיר שירות המבחן

לעת הזאת הנאשם כמעט בן 20, רווק, והוא עצור עד לתום ההליכים. לפני מעצרו גר הנאשם עם הוריו ועבד כ..... נסיבות חייו של הנאשם היו לא פשוטות, כמפורט בפסקה השנייה בעמ' הראשון של התסקיר.

הנאשם מוכר לשירות המבחן מאז היה בן 13, זאת לאחר שהוא הועמד לדין בהליך קודם בגין ביצוע עבירת הצתה, ונשלח למעון נעול לתקופה של 20 חודשים. עובר לגזר-הדין שניתן באותו הליך קודם שהה הנאשם במעון "אחוזה" לצורך הסתכלות ואבחון. התרשמותו של שירות המבחן מהנאשם באותה עת הייתה שהוא בעל יכולות ההולמות את גילו, אם כי הוא התקשה לתפקד במסגרת הבית-ספרית. במסגרת הקשר הקודם עם שירות המבחן עבר הנאשם תהליך של עיבוד עבירה. התרשמות שירות המבחן באותה עת הייתה, כי הנאשם התקשה להפנים את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם אם כי הוא הביע חרטה על מעורבותו בעבירה.

במהלך הקשר הנוכחי עם שירות המבחן הודה הנאשם בביצוע המיוחס לו בכתב האישום, אך הוא סירב לתת הסבר למעשיו או להתייחס למניעיו. הנאשם שלל בפני שירות המבחן את האפשרות שהוא פעל ממניעים אידיאולוגיים או גזעניים. במצב דברים זה התקשה שירות המבחן להבין את הרקע לעבירה.

שירות המבחן התרשם כי למרות חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו העבריינית. שירות המבחן סבור כי הסיכון למעורבות נוספת של הנאשם בעבירות אלימות בינוני, וכי חומרתה של האלימות ככל שתרחש כזאת תהיה ברמה בינונית-גבוהה. למסקנה זו הגיע שירות המבחן לאחר ששקל, לכאן ולכאן, את גילו הצעיר של הנאשם, את אישיותו הילדותית והבלתי בשלה, את העובדה שהוא חשוף במקום מגוריו להתנהגות שולית וחוצת גבולות, את תפקודו התקין במעון הסגור, את העובדה שהוא השתלב בשוק העבודה, ואת העובדה שהשמתו במעון נעול במסגרת ההליך הקודם לא בלמה את המשך התנהגותו הבעייתית.

לאור כל האמור, סבור שירות המבחן כי אין אפשרות לשלב כיום את הנאשם בהליך טיפולי במסגרת הקהילה. בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, בניסיון הטיפולי בו הוא שולב בעבר והנזקקות הטיפולית הנוכחית, ממליץ שירות המבחן כי תשומת לב שירות בתי הסוהר תופנה לכך שהנאשם עשוי להפיק תועלת מהתערבות טיפולית במסגרת עונש מאסר

4. תסקיר נפגע עבירה

כאמור לעיל למעשיו של הנאשם היו שותפים. נגד השותפים הוגש כתב אישום נפרד (ת"פ (מחוזי י-ם) 14373-03-22). עורכת תסקיר נפגע העבירה מציינת בפתח התסקיר כי המתלונן מתייחס לנאשם כחלק מקבוצת הנאשמים הכללית, וכי הוא מתקשה לערוך הבחנה בין הפגיעות שפגע בו כל אחד מהנאשמים.

התסקיר מצביע על תמונת נזק חמורה וכואבת, זאת בשל חוויית המוות והאיום המוחשי על חייו ועל חיי משפחתו שחש המתלונן. מטעמי צנעת הפרט לא נרחיב בפרטי הנזק המובאים בתסקיר נפגע העבירה. עם זאת נציין, כי המתלונן סובל עד היום מהשלכות העבירות שבוצעו נגדו, זאת הן ברמה הרגשית, הן ברמה התפקודית. ההתרשמות היא שאירוע הפגיעה במתלונן קטע את שגרת חייו ופגע בתפיסתו את עצמו כמי שמסוגל להגן על משפחתו. כאמור, השלכות הפגיעה במתלונן משפיעות על שגרת חייו, זאת כמפורט בסעיף 5 לתסקיר. להערכת עורכת התסקיר ההשלכות הנפשיות והרגשיות של הפגיעה במתלונן עמוקות וארוכות טווח. בעקבות השלכות אלו נזקק המתלונן לטיפול ושיקום, כמפורט החל בפסקה האחרונה בעמ' 5 לתסקיר. התהליך הטיפולי והשיקומי דורש מהמתלונן השקעת כוחות רבים ולהערכת עורכת התסקיר תהליך ההשלמה הנפשית ימשך עוד זמן רב.

בסיכומם של דברים ממליצה עורכת התסקיר כי במסגרת גזר הדין יוטל על הנאשם, בין היתר, לשלם למתלונן פיצוי כספי בו הוא יוכל לעשות שימוש לצרכי שיקומו ושיקום משפחתו.

5. טענות המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את המניע הלאומני-אידיאולוגי שעמד ביסוד מעשיו של הנאשם, ואת העובדה שמדובר בעבירות שהן בגדר "מעשה טרור", כהגדרתו של מונח זה בחוק המאבק בטרור. ב"כ המאשימה הדגישה שמדובר בעבירות שבוצעו בחבורה, לאחר תכנון מראש, תוך שימוש בנשק חם - בקבוקי תבערה - שבמסגרת האירוע נושא האישום הראשון הושלכו על בית מגורים. ב"כ המאשימה ציינה בקשר עם העבירות נושא האישום הראשון, כי כיוון שהן בוצעו בהיות הנאשם קטין לא חל עליהן תיקון 113 לחוק העונשין. כמו כן ציינה ב"כ המאשימה לגבי עבירות הנשק הכלולות באישום הראשון, כי תיקון 140 לחוק העונשין איננו חל עליהן בשל קטינותו של הנאשם בעת ביצוען, ברם היא הדגישה כי גם לפני התיקון קבעה הפסיקה כי יש להחמיר בעונשם של אלו המבצעים עבירות נשק.

במסגרת הענישה הנוהגת הפנתה ב"כ המאשימה לגזר-דינו של קטין בן 17 וחצי בעת ביצוע העבירות, נעדר עבר פלילי, שבהזדמנות אחרת הצית את ביתו של המתלונן. על אותו קטין נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל.

לאור האמור, ולאור תסקיר נפגע העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם בגין האישום השני על 24 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה הסכימה כי יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו ואת לקיחת האחריות על מעשיו, אם כי לעניין לקיחת האחריות הפנתה ב"כ המאשימה לאשר נאמר בהקשר זה בתסקיר שירות המבחן. כמו כן טענה ב"כ המאשימה, כי יש לתת משקל לעובדה שהעבירה נושא האישום השני בוצעה כחודשי וחצי בסך הכול לאחר ביצוע העבירות נושא האישום הראשון, כך שלטענתה אין לראות בנאשם כמי שעברו נקי, זאת למרות שהוא לא הורשע בעבר.

לאור כל האמור טענה ב"כ המאשימה, כי בגין האישום הראשון יש לגזור על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל וכי בגין האישום השני יש לגזור על הנאשם עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, ובסך הכול יש לגזור על הנאשם עונש של 60 חודשי מאסר בפועל.

6. טענות ב"כ הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הדגיש כי למרות שאת העבירות נושא האישום הראשון ביצע הנאשם בהיותו כמעט בן 18 הרי שיש להתייחס אליו כאל קטין. ב"כ הנאשם טען שאין ספק ש XXXX היא שכונה "רגישה". לטענת ב"כ הנאשם בשכונה גרים גם יהודים חוץ מהמתלונן ואין בעיות ביניהם לבין שכניהם. ב"כ הנאשם הדגיש כי העבירה נושא האישום השני בה הורשע הנאשם איננה בגדר מעשה טרור. לעניין גזר-הדין בת"פ 14323-03-22 אליו הפנתה ב"כ המאשימה, טען ב"כ הנאשם כי נסיבותיו של אותו מקרה חמורות בהרבה מנסיבות המקרה דנא, בין היתר בשל העובדה שאותו כתב-אישום מתייחס למקרה שבו נשרף כליל ביתו של המתלונן. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי-דין שבהם נגזרו על מי שהורשעו עונשים קלים יותר מהעונש לו טענה ב"כ המאשימה. לגבי תסקיר נפגע העבירה טען ב"כ הנאשם, כי הוא לוקה בהגזמה.

בסיכומם של דברים טען ב"כ הנאשם, כי בגין שני האישומים יש לגזור על הנאשם עונש אשר לא יעלה על 18 חודשי מאסר בפועל.

7. דברי הנאשם ואביו

בסיום שמיעת הטיעונים לעונש ביקש אביו של הנאשם לציין כי שכניו היהודים היו מגיעים לביתו לשתות איתו קפה ותה. הנאשם לעומת זאת, ציין שאין לו מה להוסיף.

דין והכרעה

8. הנאשם היה קטין בעת ביצוע העבירות המפורטות באישום הראשון, ולפיכך על עבירות אלו לא חל תיקון 113 לחוק העונשין, ועל כן גם לא ייקבע מתחם עונש הולם לגביהן. עם זאת מתכונת הדיון בכל העבירות שביצע הנאשם תהיה דומה במהותה למתחייב מתיקון 113 (ראו - סעיף 40טו לחוק העונשין).

9. הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

אשר לאישום הראשון, הערך המוגן על ידי העבירה של חבלה בכוונה מחמירה הוא הערך של שלמות הגוף וקדושת החיים. העובדה שנסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם מביאים אותה בגדרי המונח "מעשה טרור", מלמדת כי בביצוע העבירה פגע הנאשם גם בערך של שלום הציבור בכללותו, שהרי מעשי טרור נועדו לא רק לפגוע בקרבן הקונקרטי של העבירה, אלא לפגוע אגב כך בשלוות רוחו של הציבור בכללותו ולהטיל עליו אימה ופחד. הערך המוגן על ידי העבירה של פעולה בנשק למטרות טרור הוא שלום גופו ושלוותו של הציבור, על אחת כמה וכמה כשהפעולה בנשק היא למטרת טרור. מידת הפגיעה שפגע הנאשם בערכים אלו גבוהה כיוון שהנאשם וחבריו השליכו בקבוקי תבערה לעבר בית מגורים בו שהו אותה עת יושבי הבית.

אשר לאישום השני - הערכים המוגנים על ידי עבירת ההצתה הם חייו ושלומו גופו של אדם וכן שלום רכושו וקניינו של אדם. במקרה דנא מידת הפגיעה שפגע הנאשם בערכים המוגנים בינונית, שכן ההצתה גרמה לנזק רכוש בהיקף לא מאוד נרחב.

10. הענישה הנוהגת

הנאשם ביצע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בכך שיידה בחבורה בקבוקי תבערה על בית המתלונן. לגבי מעשים מסוג זה נפסק כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות שעניינן ידוי בקבוקי תבערה ואבנים, על הסיכון הטמון בהן, ועל הצורך לנקוט לגביהן מדיניות ענישה מרתיעה כך ביחס לעבירת ההצתה וכך במיוחד כאשר העבירות בוצעו על רקע לאומני-אידיאולוגי, כחלק מהתפרעות המונים, במהלך מבצע "שומר חומות" ...".
(ע"פ 6894/22 אסכאפי נ' מדינת ישראל (15.8.23)).

ובקשר עם עבירות ההצתה נפסק כי:

"אכן, עבירות הצתה - גם כאלה שנופלות תחת הרישא של סעיף 448(א) לחוק העונשין, הן עבירות חמורות מאוד. כפי שהבהיר השופט י' עמית בעניין פלוני, מדובר בעבירות שהנזקים הנובעים מהן - הן לבני אדם והן לרכוש, עלולים להיות חמורים ביותר. זאת, לאור הסכנה שהאש תתפשט, היעדר היכולת לשלוט בה, ופוטנציאל הנזק ההרסני שהיא טומנת בחובה (שם, בפסקה 14). יחד עם זאת, כפי שצוין באותו עניין, מנעד הענישה בעבירות אלה הוא רחב, ונקבע בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה".
(ע"פ 3415/23 עוכזי נ' מדינת ישראל (1.11.23)).

העבירות שביצע הנאשם כמתואר באישום הראשון עולות כדי "מעשה טרור" כהגדרתו של זה בסעיף 2(א) לחוק המאבק בטרור. לגבי עבירות כאלו נפסק כי:

"...ייחוס של "מעשה טרור" מהווה מעין "נסיבה מחמירה אינהרנטית".... המובילה להחמרת הענישה עד כדי כפל העונש הקבוע בגין אותה עבירה.... ובנוסף - מכיוון שעל פי רוב מעשי טרור כרוכים, מניה וביה, בקיומו של מניע לאומני או אידיאולוגי (ראו סעיף 2(א) לחוק המאבק בטרור) - במקרים אלה יש ככלל להעדיף את שיקולי ההרתעה ושמירה על שלום הציבור וביטחונו, על פני שיקולים אחרים הקשורים בנסיבות אישיות ושיקולי שיקום"
(ע"פ 1925/23 מדינת ישראל נ' אבו הדוואן (7.8.23)).

עם זאת הודגש בעניין אבו הדוואן כי:

"גם כאשר יש מקום, ככלל, להעניק משקל נכבד מהרגיל לשיקול מסוים, אין בכך כדי לערער מושכלות יסוד: מלאכת גזירת הדין היא לעולם אינדיבידואלית; מלאכה קשה הדורשת לאזן בין מגוון שיקולים, תוך הפעלת שיקול דעת רחב על ידי הערכאה השיפוטית"

(שם, בפסקה 9 לפסק הדין).

וכן נפסק שם, כי החמרת הענישה בגין עבירות העולות כדי "מעשה טרור" צריכה להיעשות "באופן הדרגתי ומבוקר" (שם, בפסקה 11 לפסק הדין).

11. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לעונש שנגזר במסגרת ת"פ (מחוזי י-ם) 14323-03-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.12.22), על קטין בן 17 וחצי בעת ביצוע העבירות, אשר ביום 10.2.22, חודש לאחר אירוע שריפת רכבו של המתלונן שלפניי, הצית, יחד עם אחרים, את ביתו של אותו מתלונן, לאחר שאלו ווידאו כי המתלונן ובני ביתו אינם בבית. עקב ההצתה נשרף הבית כליל. אותו קטין הורשע בעבירות של הצתה, ייצור נשק - בקבוקי תבערה - והיזק בזדון ממניע גזעני. בנוסף הורשע הקטין, בגין אישום נוסף שאיננו קשור למתלונן שלפניי, בעבירות של התפרעות, ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני, וניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. על הקטין נגזר בגין כלל העבירות בהן הוא הורשע, עונש של 30 חודשי מאסר. קשה לגזור גזירה שווה מפסק דין זה לענייננו, זאת לנוכח ההבדלים בין נסיבותיו העובדתיות והמשפטיות של המקרה שנדון בו לבין ענייננו אנו. כך, מחד גיסא, העבירות בהן הורשע הנאשם שלפניי חמורות יותר וחלקן מהוות מעשה טרור, ומאידך גיסא הנזק שנגרם בעניין **פלוני** משמעותי הרבה יותר.

12. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין של בית המשפט המחוזי בירושלים.

בת"פ 14373-03-22 **מדינת ישראל נ' חג' מחמוד** (12.6.23), נדון עניינם של שותפיו הבוגרים של הנאשם שלפניי למעשה ההצתה המתואר באישום הראשון שלפניי. נגד שותפיו של הנאשם הוגש במסגרת אותו הליך כתב אישום המחזיק חמישה אישומים, והם הורשעו על יסוד הודאתם בשלל עבירות. בגין האישום המשותף להם ולנאשם שלפניי הורשעו שני השותפים בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, בשתי עבירות של פעולה בנשק למטרות טרור ובעבירה של ניסיון היזק בזדון ממניע גזעני. על הנאשמים נגזרו בגין כלל העבירות בהן הם הורשעו, עונשים של 48 ו-60 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 32585-03-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.11.21), נדון עניינם של שלושה נאשמים, אשר שנים מהם הורשעו בגין אישום אחד בביצוע עבירות של התפרעות, מעשה טרור של ניסיון הצתה ופעולה בנשק למטרות טרור, זאת לאחר שהם השליכו בקבוקי תבערה במסגרת התפרעות שהתרחשה בכניסה למחנה הפליטים שועפאט. על נאשמים אלו נגזרו עונשים של 16 ו-12 חודשי מאסר בפועל. יושם אל לב, כי בניגוד לנאשם שלפניי נאשמים אלו לא יידו בקבוקי תבערה על בית מגורים, והם לא הורשעו בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה.

בת"פ 25089-02-21 **מדינת ישראל נ' טהא** (13.9.21), הורשע הנאשם בשתי עבירות של התפרעות, בשתי עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה ובשתי עבירות של פעולה בנשק למטרות טרור, זאת לאחר שבשתי התפרעויות שונות הוא יידה בקבוקי תבערה על כוחות הביטחון. על הנאשם נגזר עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, זאת

לאחר שבית המשפט התחשב לקולה במצבו הנפשי.

בת"פ 66152-06-20 **מדינת ישראל נ' אבו סכראן** (7.3.21), הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות של מעשה טרור של הצתה ומעשי טרור של ניסיון להיזק בזדון, ונגזרו עליהם עונשים של 16 ו-18 חודשי מאסר בפועל. ושוב, בניגוד לנאשם שלפניו הם לא הורשעו בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה.

13. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

העבירות נושא שני האישומים בוצעו לאחר תכנון מוקדם שכלל החלטה מוקדמת לבצע את העבירות, הכנת בקבוקי תבערה (האישום הראשון), הצטיידות בחומר דליק ומצית (האישום השני), והצטיידות ברעלות פנים כדי להקשות על זיהוי הנאשם ושותפיו.

העבירות בוצעו בחבורה, דבר המוסיף להן חומרה.

בקביעת מתחם העונש ההולם בגין העבירה נושא האישום השני יש להביא בחשבון לחומרה את העובדה שעבירה זו בוצעה לאחר שחודש וחצי קודם לכן ביצע הנאשם את העבירות נושא האישום הראשון. ריבוי העבירות מלמד על נחישותו של הנאשם ועל הצורך בהרתעתו.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות מהותי ושווה ערך לחלקם של שותפיו.

הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות הוא נזק גוף חמור, ואף נזק רכוש חמור. במסגרת האירוע המתואר באישום הראשון יידו הנאשם וחבריו, ממרחק של מטרים ספורים, לא פחות מארבעה בקבוקי תבערה לעבר בית מגורים שבו שהו אותה עת המתלונן ובני משפחתו. מעשה שכזה יכול היה להביא, חלילה, להצתת הבית על יושביו. גם האירוע המתואר באישום השני יכול היה להביא לנפגעים בגוף. אמנם מדובר בהצתת כלי רכב, ברם בהינתן העדר השליטה של הנאשם ושותפו על האש שהציתו לא מן הנמנע שזו הייתה מתפשטת חלילה, וגורמת לנזקים מעבר לנזק הרכוש שנגרם בפועל. הנזק שנגרם בפועל כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם איננו נרחב. בקבוקי התבערה שנזרקו כמתואר באישום הראשון התלקחו בגינת הבית והאש כובתה על ידי המתלונן. אין טענה בכתב האישום לפיה באירוע זה נגרמו נזקים פיסיים לגוף או לרכוש. בעקבות ההצתה המתוארת באישום השני נגרם נזק לרכבו של המתלונן, ונזק לחפצים אישיים של המתלונן, אשר הוערך בכתב האישום, ללא פירוט, בסכום של 4,000-5,000 ₪. לצד האמור אין לשכוח את הנזק הנפשי המשמעותי שגרמו העבירות למתלונן ולבני ביתו. כעולה מתסקיר נפגע העבירה, מדובר בנזק נפשי משמעותי וארוך טווח. גם אם אניח, כטענת ב"כ הנאשם, שהנזק הנפשי שמתואר בתסקיר נרחב מהנזק הנפשי שנגרם בפועל, עדיין נקל לשער את ההשפעה המזיקה והקשה של שתי ההתקפות שסבלו המתלונן ובני ביתו, תוך תקופה קצרה, מידי הנאשם ושותפיו. אני מקבל לחלוטין את האמור בתסקיר בכל הנוגע לאימה שאחזה במתלונן ובני ביתו לנוכח בקבוקי התבערה שיודו לעבר ביתם בעודם בתוכו. אין ספק, כפי שגם עולה מתסקיר נפגע העבירה, כי השלכותיה של האימה לא במהירה יחלפו.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות - את העבירות המתוארות באישום הראשון ביצע הנאשם ממניעים אידיאולוגיים לאומניים, ואת העבירה המתוארת באישום השני ביצע הנאשם ממניע גזעני. למניעים אלו יינתן משקל לחומרה לעת קביעת עונשו של הנאשם. בסעיף 1 לחלק הכללי של כתב האישום נכתב כי החלטת הנאשם וחבריו לקשור קשר נגד המתלונן נבעה גם: "**בשל גישתו של (המתלונן), כלפי תושבי השכונה הערבים**". על בסיס זה

ציין ב"כ הנאשם, כי אמנם XXXX היא שכונה רגישה כיוון שגרים בה גם יהודים, ברם: "**חוץ מאותו ...** (מתלונן), **אין בעיות ביניהם לבין שכניהם**" (עמ' 13 ש' 16-17). מלבד האמירה המעורפלת בחלק הכללי של כתב האישום לא הובאה כל ראיה להתנהגות פסולה של המתלונן, ועל כן לא יינתן משקל של ממש לטענה זו של ב"כ הנאשם.

בעת ביצוע העבירות נושא האישום הראשון היה הנאשם קטין, ברם הוא היה כמעט בן 18. כיוון שכך, ולנוכח טיב המעשים, אני סבור כי הנאשם הבין היטב את משמעות מעשיו ואת הפסול שדבק בהם.

14. מתחם העונש ההולם בגין עבירת ההצתה

לנוכח כל האמור לעיל אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת ההצתה בה הורשע הנאשם במסגרת האישום השני, עומד על 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

15. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות יש לתת משקל לקולה להודאתו של הנאשם, אשר חסכה מזמנה של המאשימה ומזמנה של בית המשפט. הנאשם גם הביע חרטה על מעשיו, אם כי לדברי שירות המבחן הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את מעשיו. ראיה מסוימת לכך ניתן למצוא בעובדה שהנאשם לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו להשמיע דבריו בבית המשפט בסיום טיעוניו בא כוחו, אם כי כמובן שעובדה זו לא תיזקף לחובתו.

הגם שאין לנאשם הרשעות קודמות, הרי שהתנהל בעניינו הליך משפטי בהיותו בן 13, אשר בסיומו הוא הושם במעון נעול לתקופה לא זניחה של 20 חודשים. חרף זאת שב וביצע הנאשם את העבירות בהן הוא הורשע במסגרת כתב האישום הנוכחי. על רקע זה, ועל רקע מאפייני אישיותו של הנאשם ושיתוף הפעולה המוגבל שלו עם שירות המבחן, העריך שירות המבחן כי המסוכנות להישנות עבירות מצדו של הנאשם בינונית, וכי ככל שיבוצעו כאלו חומרתן תהיה בינונית - גבוהה. גם להערכה זו יינתן משקל לחומרה לעת גזירת עונשו של הנאשם.

הנאשם צעיר בן כמעט 20. חלק מהעבירות בוצעו שעה שהוא היה קטין. עובדות אלו יישקלו לקולה במסגרת גזירת העונש.

נסיבות חייו של הנאשם, אשר הושם כאמור במעון נעול כבר בגיל 13, לא היו פשוטות, ברם לא ניתן לקבוע כי הייתה להן השפעה על ביצוע העבירות. על כן, לנסיבות חייו של הנאשם יינתן משקל מוגבל לקולה בגזירת עונשו.

16. אשר על כן, מכל הטעמים האמורים לעיל, ובשים לב לעונש הלא מאוד חמור שנגזר על שותפיו הבוגרים של הנאשם לעבירות נושא האישום הראשון, במסגרת ת"פ 14373-03-22 הנ"ל, אני גוזר על הנאשם, בגין כל העבירות בהן הוא הורשע, את העונשים שלהלן:

א. 40 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם לפי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה מהעבירות בהן הוא הורשע לפניו, או עבירת נשק, או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע,

או עבירה שהיא בגדר מעשה טרור כמשמעו של מונח זה בחוק המאבק בטרור.

ג. הנאשם יפצה את נפגע העבירה - ט.י. - בסכום של 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.4.24 ובאחד בחודש בכל חודש שלאחר מכן. אי ביצוע של אחד התשלומים במלואו ובמועד יעמיד לפירעון מידי את מלוא סכום הפיצויים שטרם נפרע עד אותה עת.

תשומת לב שב"ס מופנית להערת שירות המבחן בתסקיר לפיה ראוי כי תיבחן יכולתו של הנאשם להפיק תועלת מהתערבות טיפולית במהלך תקופת המאסר.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"ד, 26 נובמבר 2023, בנוכחות הצדדים.